

QUARANTA-TRES MIL VUIT-CENTS

Vaig deixar de fumar i, quinze dies després, Allen Carr moria de càncer de pulmó. Una desafortunada casualitat que em va fotre molt. El seu llibre *Deixar de fumar és fàcil si saps com fer-ho* va ser per a mi el mateix que la ploma per al Dumbo. I suposo que per això em sentia en deute amb ell. Carr em va ajudar a quedar-me sense excuses. La seva prosa t'agafava pel coll de la camisa, et sacsejava i t'encarava al monstre. Disparava directa a la templa amb preguntes com ara: ¿si sabessis amb certesa que el proper cigarret que fumis serà el que dispari el mecanisme del càncer, te'l fumaries?

Preguntes que activaven i removien coses dins teu. Vaig calcular quants me n'havia fumats en els vuit anys que feia que durava la meua addició i, comptant-ne una mitja diària de quinze, me'n van sortir quaranta-tres mil vuit-cents. Tot seguit vaig pensar en els meus pulmons: un abisme de negror, ferit, que lluita per cada glopada d'aire. Carr deia que és la por el que fa que no deixem de fumar. Una paradoxa demencial, vaig pensar. La por a fracassar en l'intent supera la por a morir a causa del tabac. Jo vaig acabar fent el pas un dimecres. Vaig fumar-me l'últim cigarret a les cinc de la tarda d'un dimecres qualsevol. M'havia acabat el llibre i vaig pensar que aquell era tan bon moment com qualsevol altre.

Carr deia que, un cop decidit, l'últim te l'havies de fumar a consciència, paladejant el verí amb atenció, des de la primera pipada fins a l'última. Fer entrar i sortir el fum sense pressa. Assaborir el moment. I així ho vaig fer. També deia que després s'havia de pensar com en seria de meravellós no haver de tornar-hi mai més. Jo només vaig somriure. Va envair-me aquella nostàlgia de quan mor el dolent del llibre i descobreixes que l'havies arribat a apreciar. I és que *mai més* és molt temps. A l'època en què fumava, un cap de setmana sense tabac era insuportable. De fet, un sol dia sense endur-me'n un cigarret a la boca ja em semblava inconcebible. Però, ¿per *sempre*? Per sempre em semblava impossible.

Però aquest és el pla. (A la merda, el tabac.) Carr deia que no és el cigarret el que fa especial l'ocasió, sinó tot el contrari. Ara, cada vegada que foto un bon *polvo* sense fumar-me el cigarret de després, penso en aquesta frase. Carr deia que és la por el que fa que no deixem de fumar. Jo la vaig perdre fa anys. ¿Un cap de setmana sense sexe? Impossible. ¿Una vida sense tabac? Ja fa sis anys que la visc. De fet, també pensava que no podria tornar a escriure, que sense el cigarret els meus dits no lliscarien amb l'alegria de sempre sobre el teclat. I és mentida. Segueixo escrivint relats. I els meus personatges maten, moren, estimen, s'equivoquen, guanyen o perden igual.

Ara, un cap de setmana sense tabac és una batalla guanyada més. I, en comptes de fumar, corro. De fet és el primer que vaig fer després d'apagar el darrer cigarret. Calçar-me les vambes i sortir a córrer, cartografiar la profunditat dels meus pulmons i expandir-ne els límits més enllà de la foscor.